

אנארכיות, יודעים שאין איש בארגונינו שאינו מאשר כי זו האמת. גם הסרטים. כימיא אהר, אדולפו אריסטאראין, מן הדור הצעיר, מתעקש שהוא אינו עושה סרטים פוליטיים, אבל למה שהוא מראה על המסך יש השלכות פוליטיות ברורות.

למשל, הסרט עת הנקמה הוא סיפור על חבלן מומחה, שהיה קשור לאחת מקבוצות הטיורר הרבות בעבר, ומחליט לחזור לתלם. ההחלטה מתקבלת ככזו גלויה עליידי אביו, אנארכיסט וקן וקשוח. מאחר שכל מומחיותו היא בחומרי נפץ, הוא נכנס לעבוד עבור חברת מיכרות כבעלות אמריקאית. שם הוא מתבקש להגביר את קצב הפיצוצים, המיועדים לחשוף את העופרות בכטן ההר, גם אם זה מסכן את העובדים. יחד עם חבר מן העבר, הוא מתכנן לביים תאונה ולסחוט כסף מבעלי החברה. אלא שהתאונה מתרחשת כאמת, והסחיטה הופכת נקמה שבסופה כל הצדדים מפסידים.

ועוד סרט שהוזכר כבר, הכולל אותו צוות שחקנים (אין פלא, רוב הסרטים הללו הופקו על ידי חברה אחת אריאס שהיא כבעלות שני בימאים, פרנאנדו אשלה והקטור אוליברה), לא תדעו עוד צער ושיכחה. מספר על עיירה דמיונית, שבה מנהיג הפלג הימני של הפרונוים מנסה לסלק את מנהיג הפלג השמאלני, כדי להיפטר מחוב ישן.

שחקן חוליו דה גראסיה הימים האחרונים של הקורבן

מה שמתחיל כהתנצחות מגוחכת, מסתיים במרחץ-דמים איום ונורא, כאשר הוועות מודגשות עוד יותר על ידי הלצות מאקאבריות — למשל, טייס ריסוס המרסס את העיירה כולה בצואה, כדי לצנן את הרוחות. ושעה שכל זה מתרחש, מתבוננים אזרחי העיר מן הצד, מרימים גבה בתרעומת או פולטים פה ושם מחאה, ממתנים עד שהאש שוככת, ואז פותחים חזרה את החנויות וחוזרים אל השיגרה.

שרידי אירוסה. שני סרטים נוספים יוצגו כנראה במסגרת השבוע הארגנטיני בישראל, ושניהם רומים על עובדה שהארגנטינאים ממחרים להרגיש ככל שחיה כי זו ארץ של מהגרים, כי רובם בקושי דור שני או שלישי, ושהשפעת ארצות המוצא שלהם והתרבות שממנה באו חזקה מאוד.

לדוגמה, סרט כמו שמיים קצרים (תרגום מילולי לביטוי שכונתו אושר חפוז) שנראה מאוד איטלקי באופיו, הוא סיפור אהבה צנוע וקטן, בין נער מאומץ על-ידי בעלי חנות מכולת, ובין נערה מן הפרובינציה, הנמלטת לעיר הגדולה מן העוני המחפיר והתנאים הנוראיים שבכיתה. הפגישה בין מי שגדל על כבוד הרכוש, על סדר ועל אירגון, ובין מי שמפגשת את החופש והרור, היא הרבה יותר מסתם סיפור אהבה. הבימאי היהודי, רויד חוזה קוהון, עשה עבודה שאינה נופלת מזו של הטובים שבניאוריאליסטים באיטליה.

לעומתו, חוזה מארטיז סוארו יזכיר לרבים את לואיס בונואל, בקומדיה השחורה שלו הבחורים מן הימים הטובים אינם משתמשים בארסניק. זהו סיפור על שלושה ישישים, שחיים על חשבון כוכבת עבר מהוללת (משהו כמו גלוריה סואנסון בשדרות סאנסט) ומוכנים לעשות הכל, כדי לרחות את הצעירה הפעלתנית, ולעבור לדירה אופנתית בעיר. הסרט מלא בדיחות מאקאבריות, בחיות שצדות חיות אחרות, ובמלכודות שנסגרות על בעליהם.

בן המלך והעני - של אדי מרפי

משנה מקום, משנה מזל (רב-ן, תל-אביב, ארצות-הברית) - קומדיית הטיורר האמריקאית רוכבת שוב. הפעם במעט יותר איפוק ועידון. אם כי קשה לדעת באיזו מידה התכונות הללו מהוות המלצה לסרט.

ג'ון לאנדיס, שביים את סרט מטוגן, צעירים, פרועים ושובבים ואת האחים בלוז, צירף אליו שוב את השחקן דן אייקרויד והעמיד מולו את התגלית השחורה החדשה, אדי (48 שעות) מרפי.

אייקרויד מגלם בוגר הארווארד נמוח מחשיבות עצמו, סוכן בורסה שגורף מיליונים עבור שני מעסיקיו, וזג ישישים קמצנים המשחקים בחיי אדם כאילו היו חיילי עופרת. מרפי הוא בן שכונות עוני, קבצן רברבן ומהיר לשון, אשר נפגש בטעות בשני הישישים ובמנהל העסקים הרוני שלהם. הפגישה יולדת התערבות בין העשירים: האם הסיבה היא שיוצרת את האדם, או שמא החינוך וההכנה המושקעים בו. במחיי יד הם מחליפים בין מרפי לאייקרויד, בן השכונות מוצא עצמו בדירת-פאר עם שרת צמוד ואילו בוגר הארווארד נאלץ למצוא מחסה בביתה של יצאנית בעלת לב זהב. עד מהרה מסתבר שחינוך וטיפוח הם אשליה בלבד, וכדי להצליח כסוכן בורסה, צריך רק אינטואיציה, ואת זה יש לכושף הצעיר בשפע. אלא שהבדיחה האמיתית מתחילה כאשר מרפי ואייקרויד מגלים מה קרה להם והם נוקמים בבני המימסד שהתעללו בהם, כאשר הם מכוונים את חיצייהם לכיוון הרגיש ביותר של יריביהם, הכיסים טפוחים.

כל זה יכול להזכיר את בן המלך והעני, אבל זו יכולה להיות

לז'אקלין - ברגשות צעד

הבוגרים (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) - הערובות תפלה זו בין צעירים, פרועים ושובבים ובין הבוגר מצליחה להשרות

שימומן ומבוכה כבר מן הרגע הראשון. זה מתחיל בתלמידי קולג המתקבצים לקראת שנת לימודים חדשה (מ'אסקימו לימון ועד פורקי, נדמה שגימנויסטים מיוחמים הם צ'רהאופנה). שניים מהם, הממזרי ביותר והביישן ביותר, מתאכסנים בחדר אחד. שילוב זה פותח אפיקים מופלאים לחינוך הדדי, והסרט צועד בהם בקלילות ובשינויות של פיל שתוי. זה לא מצחיק, במיקרה הטוב ביותר זה מעורר רחמים. כאשר לתמונה מצטרפת גם אמו של אחד התלמידים, המתנה אהבים עם חברו, העלילה צועדת במרץ לעבר ביצה של גיוחך, ושוקעת בה עד מהרה.

ממה שאמור להיות קומדיה מטופפת מתפתח הסרט, בהדרגה, למלודרמה נבוכה ומנומגמת, כאשר הצופה מתבקש פעם נוספת, לכאוב את מכאוביהם האיומים ואת סבלותיהם שלא יתוארו, של אותם האומללים שיש להם יותר מדי מכל דבר, עשירים, מסכנים ואומללים.

על מישחק, אישיות או חן של המשתתפים הצעירים אין הרבה מה לומר, וככל שייאמר פחות, כך ייטב. אשר לז'אקלין ביסט, שאמורה להיות מעין סטלה המגמרת והמתייסרת במיסגרת הזאת - אם היא תתבע לדון את אלה שהכניסו

אדי מרפי (באמצע) עם ראלף בלמי ודון אמיצ'י.

גם גירסה שבה איוב מלמד את אלוהים פרק בהילכות אדם. העיקר הוא לא להתייחס לעניין ברצינות, במיוחד בימים אלה, אחרת עוד יהיה מי שיאמין כי גם אם הוא דג קטן בבורסה, הוא עוד עשוי לאכול את הדגים הגדולים וזה קורה רק בסרטים.

הסרט רצון בבדיחות חזותיות והברקות בדיאלוגים, וביניהם קטעי קישור שדופים למדי, משהו כמו שרשרת שזורה חולית זהב ועופרת. השחקנים משעשעים מאוד (גם ראלף בלאמי ודון אמיצ'י, כשני הזקנים, וגימי לי קרטיס כיצאנית המכובדת), ומי שחסר כדי להשלים את החגיגה הוא ג'ון בלושי המנוח.

ז'אקלין ביסט ואנדריו מק'קארתי: איזו אמא!

אותה לצרה, היא עוד עשויה לזכות במישפט. חבל לראות את אחת השחקניות היפות של הקולנוע, שמסוגלת גם לשחק, כפי שהסתבר בעבר, מסתובבת נבוכה וחסרת ישע, על המסך.

בימאי האופרה הזאת הוא לואיס ג'ון קארלינו, תסריטאי שהפך בעבר עיבוד אירוטי מאוס של המלח שחזר מן הים של הימאני משימה, ואף ביים אותו. באותו הזמן עוד ניתן היה לקוות, שפוא מתכוון לעשות סרטים ברצינות.

תדרוך חובה לראות

תל אביב - יול, חג שמח מר לורנס, מישחקי מילחמה, גיבור מקומי, ימים של עופרת.

ירושלים - מישחקי מילחמה, חג שמח מר לורנס, גיבור מקומי, חוזה השרטט.

תל אביב

★★★ **חג שמח מר לורנס** (פאר, יפאן/אנגליה) - עימות אלים וחרף ביותר בין סוהרים יפאניים ושבויים אירופיים במחנה שבויים במלחמת העולם השנייה. התנגשות של תרבויות, המגיעות בדרכים שונות לאותן תוצאות, עם דיוויד בואי וטום קונטי.

★★★ **ימים של עופרת** (לב 2, גרמניה) - צעירה פרוגרסיבית המתקוממת נגד המישטר בגרמניה, מנסה להבין, ללא הצלחה, את אחותה אשר בוחרת בדרך האלימות והטרור.

ירושלים

★★★ **מישחקי מילחמה** (אדיסון, ארצות-הברית) - נער צעיר ומחשב מתעטעים בפנטאגון כולו וכמעט גורמים למילחמת עולם גרעינית. בימיו מהיר תכליתי ורענן של ג'ון בהאם, ותגלית חדשה, הצעיר מתין ברורדיך.

אנה מאריה פיקיו ואלברטו פרנאנדס דה רוזה ב'שמיים קצרים' פגישה בין הרכוש והחופש